

var et forfriskende indslag, fordi det også medvirker til at afdratisere debatten om suveræniteten og om det fremtidige samarbejde.

Jeg vil gerne bekræfte appellen om gensidig respektfuld dialog, forhandling og behandling. Det ligger helt til vores egen ambition, og det vil vi bestemt bestræbe os for også i de videre forhandlinger, og det er både sagt til hr. Óli Breckmann og til hr. Jóannes Eidesgaard.

Fru Pernille Blach Hansen havde gode bemærkninger om mange ting. Jeg vil især ud over fru Pernille Blach Hansens friskhed og hurtighed, præcision i forhold til den gode opposition, pege på to ting: lære- og praktikpladssituationen og regionalpolitikken. Jeg synes, lære- og praktikpladssituationen fortjener den ekstra bemærkning, at det tillægger regeringen ret afgørende betydning. Vi står jo snart foran nogle vigtige drøftelser med arbejdsmarkedets parter, og jeg synes, det er helt rigtigt at sætte det øverst eller meget højt på listen.

Fru Elisabeth Arnold var i sit indlæg inde på det samme tema, og som det jo hedder: Ingen kan rigtig forstå det. I nedgangstider er der ikke råd, det er sin side af sagen, men så burde der være det i opgangstider, især fordi ungdomsårgangene bliver mindre, og erhvervslivets behov for veluddannede medarbejdere bliver større. Vi skal satse, og vi skal forpligte hinanden, inklusive erhvervslivet, stærkere på den sag.

Regionalpolitikken var jeg glad for blev trukket frem, og jeg vil blot sige, at det, der jo er ideen i regeringens regionalpolitik, ikke er, at alle regioner skal være ens, eller at alle regioner nødvendigvis skal have en statslig institution, men det er, at vi i fællesskab med regionerne og nærområderne udvikler det talent og de særlige forudsætninger, som kendetegner netop den del af vores land med henblik på at få så ligelig en økonomisk og beskæftigelsesmæssig udvikling som overhovedet muligt.

Fru Ulla Tørnæs havde interessante betragtninger om det europæiske, og jeg hæftede mig især ved én central sætning, som fru Ulla Tørnæs understregede: Det er muligt, det er muligt, de andre kan undvære os, men vi kan i hvert fald ikke undvære de andre i EU. Det synes jeg er fantastisk afgørende, og det sammenfatter jo på mange måder også vores aktuelle europapolitiske debat. Vi kan ikke undvære de andre, og vi skulle måske en gang imellem også tænke på, at vi har også noget at bidrage med i det videre europæiske samarbejde.

Må jeg blot sige til diskussionen om glidebanen og kompetencekataloget: Lad os tage os den fornødne tid. Der er jo ikke tvivl om, at de fleste af os her i Folketinget er enige i, at vi skal prøve at få en større klarhed over den europæiske opgave og de nationale opgaver. Jeg vil bare advare imod, at vi for tidligt lægger os fast på en bestemt løsningsmodel. Der er flere løsningsmodeller. Lad os for alt i verden være offensive i arbejdet, lad os deltage aktivt i arbejdet og lad os frit behandle de forskellige ideer, der er kommet. Der er kommet et kompetencekatalog, som vi skal se på. Der er en videreudvikling af nærhedsprincippet, som vi skal se på. Der er også den mulighed, som andre var inde på, fru Lene Espersen var inde på den, at videreudvikle nærhedsprincippet kontrolmekanismer, hver gang Kommissionen fremlægger et forslag. Der er flere varianter her: Lad os se på det med den åbenhed og tilgang, som jeg synes vi alle sammen har sagt ja til i dag.

En ting skal vi i hvert fald være sikre på, inden vi sætter punktum for den diskussion, og det er, at vi ikke skaber en boomerang til os selv, at vi med andre ord ikke lander på en model, som kan skabe nye frustrationer i den danske befolkning. Her tænker jeg på risikoen for, at det bliver den europæiske domstol, der eksempelvis skal trække strengen i alt for mange sager med det resultat, at den danske befolkning spørger: Hvor langt er vi så kommet?

Men jeg vil gerne i dag sige, at jeg anerkender de mange gode indslag, der har været. Tak for gode bidrag. Lad os gå i gang med en konstruktiv proces. Jeg synes også, det skal siges for klarhedens skyld, at det bliver jo et arbejde, som vi først for alvor kan tage fat på efter Nice. I Nice skal vi koncentrere os om det andet, som udenrigsministeren var inde på i sit eget indlæg.

Fru Ulla Tørnæs var så ovre i den indenrigspolitiske afdeling, og der blev jeg selvfølgelig lidt ked af det, da der blev sagt, at regeringen er blottet for visioner. Det mener jeg jo ikke. Havde Ulf Pilgaard været her, så ville han have sagt: Hvorfor står jeg egentlig her? Og der må jeg sige: Jeg står her for at dokumentere, at vi faktisk har visioner. Må jeg minde om vores store investeringsprogram, vi lagde frem i min åbningstale? Må jeg minde om afsnittet om vidensøkonomi og den konsekvente udlægning af en strategi, som både omfatter den offentlige sektor, den private sektor og en offensiv uddannelsesindsats som svar på vidensøkonomien?